

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χάραν ἡμῶν ὀφειλάσας καὶ ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἑσπ. τετρικοῦ : Ἑξω. τετρικοῦ :</p> <p>Ἔτησίαι . . . ὄρ. 8, — Ἔτησίαι φρ. χρ. 10, —</p> <p>Ἑξάμηνος . . . » 4,50 Ἑξάμηνος » » 5,50</p> <p>Τρίμηνος . . . » 2,50 Τρίμηνος » » 3, —</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἑσπ. τετρικοῦ λεπ. 20. Ἑξω. τετρικοῦ φρ. χρ. 0,20.</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὀδὸς Ἐννεακίδου ὄρ. 58, παρὰ τὸ Βαγβάτιον.</p>
<p>Περίοδος Β'. — Τόμος 13ος</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἰανουαρίου 1906</p>	<p>Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 7</p>

Ο ΝΑΥΤΟΠΛΗΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια.)

— Γιατί κλαῖς; ἠρώτησεν ὁ εὐπατρίδης, ἀήσυχος.

Ὁ Οὐὶλ ἀπήντησε, μέσα ἀπὸ τοὺς λυγμοὺς τῆς πραγματικῆς λύπης του:

— Βλέπω πῶς δὲν με θέλετε πιά μαζί σας. Ἄν με πάτε ὀπίσω εἰς τὰ Νεελγέρρια, τὸ κάμνετε βέβαια, διότι σκοπεύετε νὰ φύγετε ἀπὸ ἐδῶ ὀλομόναχος, καὶ νὰ εὐρετε τὸν Σουρκούφ. Καὶ ὅμως μοῦ εἶχατε ὑποσχεθῆ πῶς θὰ μ' ἐπαίρνατε μαζί σας.

— Μικρὲ μου Γουλιέλμ, εἶπε μὲ τρυφερότητα ὁ μαρκήσιος, εἶσαι ἀρκετὰ ἔξυπνος καὶ ἰννοεῖς μόνος σου ὅτι, ἂν αὐτὸς εἶνε πραγματικῶς ὁ σκοπὸς μου, δὲν εἴμπαρῶ νὰ σὲ ἔχω σύντροφόν μου. Ὅ,τι εἶνε δυνατόν δι' ἓνα ἄνδρα, δὲν εἶνε δι' ἓνα παιδάκι, καὶ δὲν θὰ συγχαρῆσω ποτὲ τὸν ἑαυτὸν μου, ἂν γίνω αἴτιος νὰ ριφθῆς εἰς τοὺς κινδύνους ἑνὸς τόσου τρελλοῦ ἔργου.

— Αὐτὸ ἀκριδῶς εἶνε, εἶπε τὸ ἀγόρι. Βλέπετε, σᾶς εἶχα μαντεύσει. Λοιπόν, εἶνε ἡ σειρά μου τώρα νὰ σᾶς ἀπαγῆσω ὅτι δὲν θέλω νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὰ Νεελγέρρια. Τώρα ἡ μαμμὰ ἔλαμε τὴν θυσίαν τῆς πιά, καὶ ἐγὼ θὰ ἐκονκλίνω, ἂν ἐμαρτυροῦσα εἰς τὴν Ἄγγαν ὅτι ἀδέχθηκα τὴν πρότασίν σας, ὅτι υπεχώρησα ἔμπροσς εἰς τὸν πρῶτον κίνδυνον ποῦ ἔβλεπα. Ἄν με φέρετε πίσω χωρὶς νὰ θέλω, ἐγὼ θὰ τὸ σκάσω, καὶ θὰ κάμω μονάχος μου αὐτὸ ποῦ δὲν θέλετε ἄσείς νὰ κάμνετε γιὰ μένα.

Ἐπῆρξε τὴν ἀποφασιστικότης εἰς τὸ παιδικὸν ἀειγὸ πρόσωπον, ὥστε ὁ Κλαδαγιάν ἔχα-

μογέλασε. Ἐκτόπησε φιλικῶς τὸν ὄμον τοῦ μικροῦ.

— Καλὰ! εἶπε, βλέπω ὅτι ἔχεις κλίσιν πρὸς τὸ ἐπάγγελμα. Ὅπλισου λοιπόν με θάρρος καὶ περίμενε ἑτοιμος τὸ πρῶτον σύνθημα μου. Δὲν θὰ εἶνε εὐκόλον νὰ ξεφύγωμεν ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴν ἐπιτήρησιν. Ἀλλὰ, αἱ Ἰνδία εἶνε μεγάλα! καὶ ἂν ἀκόμα τὰ καράβια τοῦ Τζῶν Μποὺλ μᾶς λείφουν, πάλιν θὰ εὐρωπεν

καμμιά βάρια κενεὸς ψαρὰ τῆς Μαλαβάρης.

Τὰ μάτια τοῦ Οὐὶλ ἔλαμψαν μὲ τὰς ὀραίεας ἀκτίνας τοῦ θάρρους καὶ τῆς τόλμης.

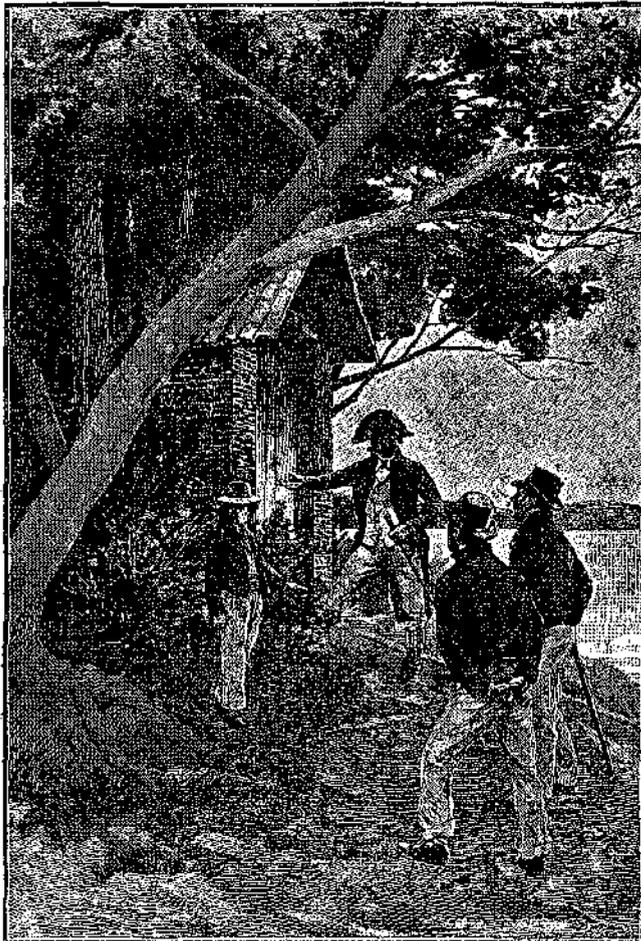
— Ὡ! ἐφώναξε ἄδωστὲ μου γρήγορα αὐτὸ τὸ σύνθημα! Δὲν βλέπω τὴν ὄραν νὰ σᾶς δεῖξω πῶς ἔχω καρδιά.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὁ νέος εὐπατρίδης καὶ τὸ μικρὸ ἀγόρι δὲν εἶχαν πλέον μυστικὰ μεταξὺ των.

Ἐνῶ ὁ Ἰάκωβος ἐμελετοῦσε πρὸ σχεδίου τῆς φυγῆς, ὁ Γουλιέλμος ἐπαίρειν ἀπὸ τοὺς δύο γάτας, οἱ ὁποῖοι ἦσαν καὶ αὐτοὶ σύμφωνα διὰ τὴν ἀπόδρασιν, μαθήματα γυμναστικῆς καὶ ναυτιλίας. Ἡ προθυμία καὶ ὁ ζήλος τοῦ ἀνεπλήρωσαν τότε τὴν μακρὰν ἐξάσκησην, ἣ ὅποια θὰ τῷ ἦτο ἀπαραίτητος εἰς κάθε ἀλλήν περίστασιν.

Ἐντὸς ἑλίγων ἡμερῶν ὁ Οὐὶλ ἔμαθε νὰ κλυμερᾷ ρωμαλεώτατα μέσα στὰ ὀρητικώτερα κύματα, νὰ σκαρφαλῶν μὲ τὴν ἔλξιν εἰς τοὺς κορμούς των δένδρων, νὰ κάμνη κόμβους καὶ ἀμματισιὰς, νὰ χειρίζεται τὸ κουπί ὅπως ὁ ἐμπειρότερος τῶν φοιτητῶν τῆς Ὀξφόρδης καὶ τοῦ Καμπριτζ. Μετὰ δύο μῆνας, ἡ φυσικὴ του εὐλυγισία, μὲ τὴν δύναμιν του ποῦ ἤβησεν, τὸν εἶχαν κάμνη ἓνα ἀπὸ τοὺς ἐπιδεξιωτέρους ἀροβάτας. Ὁ Ἐβέλ, ὁ Βρετόνος αὐτῆς ποῦ εἶχεν ὑπηρετήσει ὑπὸ τὸν Σουφρέν, ποῦ εἶπεν ἐπιδοκιμαστικῶς μὲ ἓνα ἀνοικτόκαρδον γέλιο:

— Μωρέ! θὰ μοῦ γίνης

«Ἐφθασαν κοντὰ εἰς τὸ σπιτάκι...» (Σελ. 50, στ. γ')

ένας μούτσος από κείνους που δεν βρίσκονται εύκολα, γυέ μου!

Κάθε βράδυ, όταν οι τέσσαρες άνδρες έκάζητο να συμφάγουν, —διότι ο Ίακωβος Κλαβαγιάν είχε αναλάβει εις βάρος του όλα τα έξοδα των συναυμαλώτων του, —συνεσκέπτοντο με μισά λόγια διά το σχέδιον που όλοι είχαν κατά νουν.

— Λοιπόν! καπετάνιε, ήρώτησεν ο Πιερλίος, ο άλλος ναύτης, ένας Βάσκος από τον "Άγιον Ιωάννη-του-Φωτός, κοντεύει ο καιρός;

— Ναι, παληκάρι μου, απήντησεν ο Κλαβαγιάν, κ' έλπίζω ότι μεθαύριον θα είμαστε στην παγιά για να φύγωμε απ' εδώ χωρίς την άδειαν των Έγγλέζων.

— "Α! Και πως λογαριάζετε να τα καταφέρετε; ήρώτησεν ο Έβέλ.

— Θα σάς το πω σε λιγάκι, καθώς θα κάμνωμε τον περιπάτο μας εις την προκυμιάν.

Μετά μίαν ώραν οι τρεις άνδρες και το αγόρι διεσκέλιζαν την άμυώδη ακρογιαλιάν της επικινδύνου ακτής της Μαδράς, παρατηρούντες τας λέμβους των ιθαγενών, τας κινεζικάς γούγκας και σαμπάγκας, αι όποιαι μόναι ήμπορούσαν να προσεγγίσουν εις το μέρος εκείνο, το άπροσπέλαστον διά τα μεγάλα ευρωπαϊκά σκάφη.

— Νά! είμαστε στην προκυμιά, είπεν ο Πιερλίος Ουταρτίτ, ο Βάσκος, νομίζω πως ήμπορείτε να μιλήσετε άρκετά. Οι Άγγλοι δεν βάζουν σκοπούς άμα νυκτώσῃ. Και έπειτα γνωρίζουν, πως το ανάστρον της θαλάσσης άρκει να φυλάξῃ την είσοδον του λιμανιού, και ότι οι καρχαριαί δεν θ' άφιναν κανένα κολυμβητήν να έβγῃ σωστός και άκέραιος από το νερό. Νά το στρήψωμε απ' εδώ, μού φαίνεται άδύνατον.

— Και όμως απ' εδώ θα το στρήψωμε, παληκάρι μου, απήντησεν ο Ίακωβος.

— "Α! και πως, καπετάνιε μου; Έμεις δεν έχομε φτερά σαν τούς γλάρους. Και για να κυβερνήσωμε καμμιά από αυτές τες διαβολοπιράγες των άγριων θρώπων, πρέπει να γνωρίζωμε τα ρηγά και τα στενά: "Αν είχαμε καμμιά βαρκοϋλα σαν κι αυτές που κάμνουν στον τόπο μου, θαρρώ πως θα μπορούσαμε να κάμνωμε την κουτουράδα, μ' όλο το άνάστρον και μ' όλα τα σκυλόφαρα.

— Θα την έχωμε την βαρκοϋλα, Πιερλίε, και μάλιστα την ώραιότερη που θα μπορούσες να φαντασής, την βάρκα του λάρδου Βλάγκουδ, του διοικητού της Μαδράς.

— Χωρατεύετε βέβαια, καπετάνιε μου. Έγώ δεν ξέρω άλλη βάρκα παρά την έπισημη βάρκα της λαίδης Βλάγκουδ. Είναι αλήθεια πως εινε πρώτης τάξεως φελούκα, με το κενητό κατάστρωμά της στην πρύμνη, που εινε σαν κάσσορο, με την

καρένα της από ξύλο τικ και με το σιδεροδεμένο άλμπουρό της. Μπορεί κανείς να βγῃ και στα ανοικτά μ' αυτή τῃ βάρκα.

— Και μ' αυτή θα βγούμε κ' έμεις, συντροφοί, αν δώσῃ ο Θεός.

— Ναι, μα για να έχωμε την βάρκα, επανέλαβεν ο δόσκιος Βάσκος, πρέπει να την πάρωμε, και γνωρίζετε βέβαια ότι ο διοικητής νοιάζεται παραπολύ για την βάρκα της γυναίκος του. Η άρχοντίσσα την αγαπά και την ζηλεύει, όπως ή τι γρισσα τα παιδιά της.

— Έγώ σέβομαι και πολύ μάλιστα τας κυρίας, απήντησεν ο Ίακωβος, αλλά ή εύγενεστέρα από όλας των, εινε ή κυρία Έλευθερία. Δι' αυτό δεν θα διστάσω να λησταύσω την κυρίαν Βλάγκουδ χάριν της έλευθερίας μας.

Οι δύο άνδρες ήρχισαν να γελούν με το ευφυλόγημα. Ο Έβέλ είπεν άπαφθε ματικώς:

— Όσο γι' αυτό, καπετάνιε, είμαι συμφωνώτατος. Ζήτω ή έλευθερία!

— Λοιπόν, δεν θα σ' έμποδίσῃ ή συνειδήσις σου, άμα έλθῃ ή στιγμή, να πάρῃς από την κυρίαν Διοικητιαν την βάρκα της, ναύτη;

— Όχι, καπετάνιε μου. Και, αν τα καταφέρωμε να ξεφύγωμε απ' εδώ και πιάσωμε κανένα έγγλέζικο καράβι, θα επιφορτίσωμε τούς γκόντεμς να φέρουν την βάρκα στην αξιογάπητη συμπατριώτισσά των. Θα την πάρωμε δανεική για λίγες μόνον ήμέρες.

Τα λόγια αυτά αντηλλάσσοντο με χαμηλήν φωνήν, και δεν ήσαν παρά μία άόριστος ένδειξις του σχεδίου, το όποιον έτρεπε κατά νουν ο καταδρομέας. Οι δύο σύντροφοί του δεν άνομισαν άρκετά σκυήκουσαν, και δι' αυτό εζηκολούθησαν τας έρωτήσεις των.

— Αλλά, καπετάνιε μου, είπεν ο Ουταρτίτ, δεν άρκει να θέλωμε την βάρκα; πρέπει και να την πάρωμε, και αυτό, ξέρετε, δεν εινε εύκολο πράγμα.

— Για να σκεφθώ ε' ακριβώς πως θα την πάρωμε, σ' έδρα εδώ. Πάμε να επιδειωρήσωμε όλο: μαζί το σπίτι της βάρκας.

Λέγων αυτό, ο Ίακωβος Κλαβαγιάν παρέσυρε τούς φίλους του προς το μέρος ενός μικρού άκρωτηρίου, το όποιον έδέσποζεν όλης της παραθαλασσίας. Εκεί, κάτω από ένα δασάκι υδροχαρών γιαλιγιδένδρων και ταμαρινδων, ήτο κλισμένον ένα κομψόν κίσκι από τοϋβλια, το όποιον είχαν ως μόνην είσοδον μίαν μεγάλην θύραν με σιδερένιους μοχλοϋς και μεντεσέδες. Το ξύλον της ήτο τόσο σκληρόν, ώστε και με τον πέλεκυν δεν ήτο δυνατόν να σπάσῃ.

Εις ύψος τριών μέτρων από του εδάφους, εις έναστην των πλευρών του μικρού οικοδομήματος, ήσαν ανοικτήμενοι πεγγίται προωρισμένοι ν' αερίζουν το έσωτερικόν του λαμβουσταίου.

Έκεί μέσα, επάνω εις μόρσους από ξύλον τικ, ανεπαύετο ή κορυφή λέμβος. Μ' ένα σύστημα πολύ εύφες από κρίκους και μακαράδες, ήμπορούσαν δύο άνδρες να την ανασκώσουν από τον υποστάτην της και να την κάμουν να όλισθήσῃ επάνω εις εν είδος κούνιας με τροχούς, ή όποια έτρεγεν επάνω εις εν είδος σιδηροδρόμου. Ο σιδηρόδρομος πρέβαινεν έξω από την θύραν και έφθανεν εις τα βαθυά νερά. Δεν έχρειάζετο λοιπόν παρά να σπρωχθῃ ή κούνια επάνω εις τον σιδηρόδρομον, έως το σημειον εκείνο, διά να έλθουν μόνα των τα κύματα της πλημμυρίδος και να πάρουν την λέμβον από το άρμα της.

Όταν έφθασαν κοντά εις το σπίτι, οι τρεις άνδρες έκαμαν τον γύρον του. Το εζητάσαν με προσοχήν, έμελέτησαν όλας τας ιδιαιτέρας λεπτομερείας του.

— Έ, πιστούν μου! έμουρμούρισεν ο Βάσκος, όλα αυτά εινε έξοχα και περίφημα, αλλά για κείνους που έχουν τα κλειδιά του σπιτιού.

— Αυτοί οι παληκο Έγγλέζοι, έπροσθεσεν ο Έβέλ, είχαν μαντεύσῃ πως θα μας έρχότανε καμμιά μέρα ή ιδέα να πάρωμε τῃ βάρκα της. Την έδωκαν μέσα σε ντουλάκα που κλείνει καλά, και δεν βλέπω το μέσον ν' ανοίξωμε το θυρόφυλλο.

— Όχι, βέβαια απ' έξω, Έβέλ, γυέ μου! αλλά από μέσα;

Ο όμιλήσας ήτο ο Κλαβαγιάν. Ο Βρετάνος ήνοιξε διάπλατα τα μάτια του και έκύτταζε τον άρχηγόν με ήθος δυσπιστίας.

— Από μέσα, καπετάνιε; Αλλά με τί μέσον να μπουόμε στο καλλάρι;

— Μήπως λοιπόν εινε για τούς σκύλους καμωμένες αι σκάλες, κουτοπόνηρ μου;

— Καλά αι σκάλες, μα από που να τες πάρουμε; Εινε βέβαια πολλές σκάλες στην πολιτεία, μα οι σπαχήδες θα παραξενευθοϋν, άμα δούν ανθρώπους να νυκτοπερπατούν φορτωμένους με σκάλες.

— Έβέλ, αγόρι μου, έγινες στεφανός, έμεινες παραπολύν καιρό στο κατάστρωμα των βωδιών. Σ' έβλαψε αυτό, το βλέπει ο καθένας.

— Τότε, καπετάνιε μου, εζηγήσατε μου τί σκοπεύετε να κάμετε, διότι, το βλέπετε πολύ καλά δεν μαντεύω που θέλετε να φθάσετε.

— Δεν μού λές, βρε καύτσουρο, άμα ο κ. Σουορέν σ' έστειλε να καθήσῃς σκοπός επάνω στα δίλυγα του παπαρίγκου, μήπως σε ισσορίζαν επάνω καθιστό στην πολυθρόνα;

— Όχι, μα την πίστι μου, καπετάνιε! εσκαρφάλωνα στα ξάρτια.

— Λοιπόν, θα σκαρφαλώσωμε στον τοίχο, αυτό εινε.

Ο Έβέλ έράνη εύχαριστημένος. Αλλά τότε ήλθεν ή σειρά του Πιερλίου να κάμῃ αντιρήσεις.

Και ήσαναυθρότερα αι αντιρήσεις του: — Καλά, καπετάνιε μου, είπε. Έμεις σκαρφαλώνωμε σαν τες ρυγες, με ίξο στα πόδια, επάνω εις αυτά τα τοϋβλια. Κυττάξτε όμως λιγάκι εκεί επάνω να δῃτε, αν θα μπορούσες να περάσετε, κ' έμεις μαζί, απ' εκείνα τα φεγγιτάκια;

Και έδειξε τούς στενοϋς φεγγίτας, που ανοίγαν κάτω από την στέγην.

Χλευαστικόν μειδιάμα έράνη εις τα χείλη του Κλαβαγιάν.

— Αν είνῃ να δώσω κανένα βραβείον έξυπνάδες, θα έδιστοξα, αγόρια μου, σε ποιον από τούς δυο σας να το πρωτοδώσω. Πρέπει να παραδεχθώ πως ή έγγλέζικη μύρα και το ριζι σου έχοντριναν το μωλό, παληκο Έσκαπας, για να έχῃς μούτρα να μού λές αυτά τα πράγματα.

Και, έλκων πλησίον του τον Γουλιέλμον, ο όποιος δεν είχε ανοίξῃ το στόμα του άκόρη, ήρώτησε με κομπαστικόν ύφος:

— Και αυτό το ναυτοπούλο, γιατί νομίζεις πως επλάσθη και ήλθε στον κόσμο, βρε χονδροκέφαλε μισο-Ισπανέ;

(Έπειτα συνέχισα) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατά το γαλλικόν του Πέτρου Μαιλ.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΟΙ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΑΙ

Αγαπητοί μου, ΠΑΡΧΕΙ ΕΔΩ εις τας Αθήνας μικρός φιλικός όμιλος, — χωρίς προεδρον και χωρίς καταστατικόν, — ο όποιος καθε Κυριακήν κάμνει έκδρομάς. Αποτελείται από ανθρώπους των γραμμάτων δηλαδή από δυο συγγραφείς, από δυο δημοσιογράφους και από ένα φοιτητήν, ο όποιος γράφει στίχους και αποκαλείται ανθυπολόγιος. (Όταν θα έκδώσῃ την πρώτην του Συλλογήν θα προδιδασθῃ εις υπολόγιον.) Αυτά εινε τα τακτικά ή μάλλον τα τακτικώτερα μέλη. Κατά Κυριακάς έμεις προστίθενται οι έκτακτοι, αλλά πάντοτε εις αναπλήρωσιν άπόντων τακτικών, διότι καμμιάς Κυριακής οι έκδρομείς, τακτικοί και έκτακτοι, δεν ύπερέθησαν ποτέ τούς πέντε. Συνήθαις μάλιστα εινε όλιγώτεροι: ποτε ο ένας έχει εργασίαν: ποτε ο άλλος εινε άδιάθετος ή κουρασμένος: ποτε ο πρώτος άργησε να έξυπνησῃ, και ποτε ο τέταρτος

έβροθήκη τα ίδια και τα ίδια. Μίαν Κυριακήν π.χ. ο όμιλος άπετελέσθη από... εν μέλος, το όποιον αφού εις μάτην προσεπάθησε να διπλοασθῃ, εις το τέλος άπηλίπισθη και έξεδραμεν οιομολόγησον...

Συνήθως αι έκδρομαί αυταί γίνονται με τα πόδια: αλλά κάποτε και μεχρουνός χρησιμοποιείται και ο σιδηρόδρομος, και το λεωφορείον, και το άμάξι, ελτάκτως δε και κανένος ύπομονητικός γάδαρος, διά τούς τυχόν κουραζομένους και διά τα τρέφιμα. Διότι κάθε έκδρομη απόβλεπει κυρίως εις ένα γεύμα, ύπαίθριον όταν ο καιρός το επιτρέπῃ, ύπο στέγην όταν το άπαγορεύῃ, πάντοτε δε φαϊτόρον και όρεκτικόν, όπως, ανεξαρτήτως καιρού, εινε τα γεύματα της έξοχής. Δι' αυτό τα τρέφιμα περιλαμβάνονται άφθονα από την πόλιν και αποτελούν την κυριωτέραν μέρμυαν των έκδρομείων οι όποιοι: τα επιβλέπουν καθ' όδον μηπως... φαγωθών προώρως από τούς ίδιους, διότι, καθώς ξέρετε, δεν ύπάρχουν μόνον περιπατητικοί φιλόσοφοι, αλλά και περιπατητικοί φαγάδες... Τέλος πάντων, έκτος άπεικταίου και άπροσπτευ, τα τρέφιμα φθάνουν ανέπαφα μετά των έκδρομείων εις το προσδιωρισμένον μέρος, — εις την Πεντέλην ή εις την Καισαριανήν, εις τον Μελισσια ή εις τα Σπόλεια, εις τον Διόνυσον ή εις του Σκαρμαγκά, — και εκεί πλέον στήνεται το τραπέζι, — κάποτε μάλιστα δεν εινε άνάγκη αϋτε να στηθῃ, διά τον άπλοϋστατην λόγον ότι τραπέζι δεν ύπάρχει. Αλλά τότε ίσα-ίσα οι έκδρομείς εινε περισσοτέρων εύχαριστημένοι, όταν είμποροϋν να καθήσουν παρά την άμνον της θαλάσσης ή επί της κορυφής του λόφου, ως τραπέζι: και καθίσμα χρησιμοποιούντες την χλοεράν γῆν, ως τραπέζομάνθηλα τας εφημερίδας των και ως μαχαιροπήρουνα τα δάκτυλά των.

Ένας από τούς δημοσιογράφους του όμιλου περιγράφει τακτικά εις την εφημερίδα του αυτας τας έκδρομάς, τας όποιας ώνόμασεν εύφυστάτα «Έξερευνησεις εις τα άγνωστα περίχωρα των Αθηνών.» Γίνεται λοιπόν λόγος περί αυτών και εις εύρύτερον κίχλον από τον στενωτάτον φιλικόν: και εις το καφενεϊόν όπου συγχάζουν οι έκδρομείς και προσχεδιάζουν, θορυβωδώς πάντοτε, τα της προσεχούς έκδρομής, ή ανακοινώνουν εις τούς άπουσιάζοντας συναδέλφους τα της προηγούμενης, οι θαμάνες τούς κρούουν και τούς κυττάζουν περιέργως, ως όντα άλλου κόσμου, ως ανθρώπους αραδόξους και θαυμαστούς. Μίαν ήμέραν ένας κύριος τούς έδειξεν εις τον παρακαθήμενόν του, και μετά σεβασμού είπε:

— Νά, αυτοί εινε! Δηλαδή, αυτοί εινε που κάμνουν το μεγάλο και φοβερόν αυτό κατόρθωμα!

Αυτοί εινε τού έξερευνοϋν τα άγνωστα περίχωρα των Αθηνών! Αυτοί εινε οι τολμηροί και ριψοκίνδυνοι περιηγηταί, οι Στάνλεϋ και οι Νάνσεν! Αυτοί εινε που κάμνουν έκδρομάς!

Φαντασθήτε το όλιγον! Κάθε Κυριακήν και κάθε έορτήν, όταν δεν βρέξῃ, αντί να καθύονται να γρονιάζουν στα σπείτα των, αντι να προστίθενται στον συνωστισμόν της Πλατείας του Συντάγματος, αντι να συζητοϋν κλεισιμένοι εις το κρυφτικόν καφενεϊόν, ή αντι να κατεβαίνουν σαρδελληδόν στοθαγμένοι εις το Φάληρον διά να γυρίσουν... με το άλλο τραϊνον, — οι άνθρωποι αυτοί προτιμούν να περιπατοϋν ώρας, να πηγαίνου, εις την έξοχήν, να αναπνεύουν όλιγον άέρα, να τραώγουν εις το ύπαίθριον και να επιστρέψουν πεζή! Τι θαύμα! Τι παράδοξον και άσυνεχιστον πράγμα δι' ήμας τούς νοήθους, τούς όκνηθους, τούς δυσκινήτους Αθηναίους, που νομίζομεν ότι θα χαθώμε αν άφίσωμεν διά μίαν ήμέραν το πεζοδρόμιον της όδοϋ Σπυδίου!

Δεν εινε και αυτό εν από τα παράδοξα; Είς τον τόπον μας με το ώραιον κλίμα, με τον λαμπρόν ήλιον, με τον γλυκύν χειμώνα, με τας μαγευτικας έξοχάς, με το θαυμάσιον ύπαίθριον, αι έκδρομαί να εινε το σπανιώτερον πράγμα; Και να διηγούνται οι έκδρομείς περί όποιων όσῃς έλεγαν, να βεβαιώνουν μεθ' όρκου, ότι ποτέ, εις καμμίαν των έκδρομήν κυριακάτικην, δεν έτυχε ναπανθήσουν περισσοτέρας από δυο παρδας άλλων έκδρομείων; Και να ύπάρχουν άνθρωποι άποφαινόμενοι: αξιωματικώς ότι αι Αθήναι δεν έχουν έξοχάς; διά μόνον τον λόγον ότι αι έξοχάι αυταί δεν φθίνονται από την Πλατεϊαν του Συντάγματος; Και να το πιστεύουν και οι άλλοι, χωρίς ποτέ να λάβουν τον κόπον να το εξακριβώσουν; Και να ύπάρχουν εν τούτοις θαυμάσται έξοχαί άγνωσόμεναι, άπροσπέλαστοι, άχρησίμευτοι, έξοχαί που εις άλλον τόπον θα ήσαν ή χαρά και ή απολαυσις των κατοικων της πόλεως; Και οι άποφασίζοντες να έξυπνωϋν την Κυριακήν όλιγον ένωριότερα και να περιπατοϋν όλιγον περισσοτέρον διά να τας άπόλαμβάνουν, να εινε σπάνιαι εξαίρεσεις και να θεωροϋνται ως τολμηροί περιηγηταί και ατρόμητοί έξερευνηταί;...

Ότωσδήποτε, δεν θα έκάμνατε καθόλου άσχημα να τούς μιμηθήτε. Να ζηλεύσετε και σεις όλιγην δόξαν Στάνλεϋ εντός... της Αττικής. Και να ποτετέσετε μικρούς συγγεμλους και φιλικούς όμιλους έκδρομείων. Χωρίς προεδροϋν και χωρίς κανονισμούς, αλλά με ζήλον, με προθυμίαν και προπάντων μ' έπιμονήν. Διότι δυο ή τρεις έκδρομάς τον χρόνον τας κάμνετε βέβαια και τώρα. Το ζήτημα εινε τα τας κάμνετε τακτικά.

ΤΟ ΛΑΓΟΥΔΑΚΙ

Ο άνεμος τραγουδεί εις τὸ δάσος, καθὼς περνᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλαδιά τῶν πεύκων. Ἀπὸ τὸν καθάρων οὐρανὸν ἐπάνω, τὸ φεγγάρι ἀπλώνει: κάτω στὸ χιόνι τὴν σκιαν τῶν δένδρων, ποῦ λαμπροσκοποῦν ὀλόρθα, τυλιγμένα μέσα στὴν διαμαντένια πάχνη. Δὲν ἀκούεται κρότος ἄλλος παρὰ τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀνέμου, κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ, τὸ ἐλαφρὸν τρέξιμο κάποιου ζώου, ἢ τὸ τρίξιμο ποῦ κάμνει τὸ πευκόμηλο σὰν κόβεται καὶ πέφτει.

***

Τὸ λαγουδάκι ξεμουτίζει ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς φωλιᾶς του· κοιτάζει ὀλόγουρα καὶ κουνᾷ τὴν μυτίτσα του μὲ ἀνσυχαίαν. Πίφ! νὰ το, μ' ἓνα πήδημα, ἔξω ἀπὸ τὴν τρύπα του. Ἀνασηκόνει τὰ ἔμπροσθένά του πόδια, ἀνατινάξει τὰ αὐτιά του, τὰ στυλῶνει ν' ἀκούσῃ δεξιά, ν' ἀκούσῃ ἀριστερά, καί, τότε παίρνει θάρρος· κάμνει: μερικὲς τοῦμπες, καὶ ἀναταράζεται γύρω του τὸ χιόνι. Ὑστερα, ξεκινᾷ, πηδᾷ καὶ τρεχάτο, εἰς τὸ μέρος ποῦ ἀνοίγεται τὸ δάσος, μὲ τὴν οὐρίτσα του ἀνασηκωμένη, χιονισμένο καὶ χαρωπὸ.

Ἄλλα λαγουδάκια φθάνουν ἀπὸ παντοῦ, καί, καθὼς ροκανίζουν ἐδῶ καμμιὰ φιλοῦδα, ἐκεῖ κανένα φύλλο, παίζουν τὰ παιγνίδια τῶν μὲ τὸ φέγγος τῆς σελήνης.

Τὸ χιόνι σφραγίζεται μὲ μικρὰ τριφυλλάκια, κάτω ἀπὸ τὰ μικρὰ ποδαράκια τῶν, καὶ ὁ άνεμος τραγουδεῖ γλυκύτερα, καθὼς περνᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλαδιά, ποῦ σκύβουν χαμηλότερα, σὰν νὰ θέλουν καὶ αὐτὰ νὰ παίξουν μαζί μὲ τὰ λαγουδάκια. Τὰ τρελλὰ τρέξιμά τ' ἀγνοῦνται τοῦμπες, αἱ τοῦμπες γίνονται τρέξιμα τρελλά. Καὶ τὸ χιόνι ἀνατινάσσεται φαιδρά, καὶ τὰ παιγνίδια δὲν ἔχουν τελειωμό, ὡς νὰ χαράξῃ ἡ αὐγή.

***

Ἄμα ὁ οὐρανὸς ἀρχίζει νὰ ροδοσέγγη, κάθε λαγουδάκι τραβᾷ κατὰ τὴν τρύπα του, τρεχάτο καὶ βιαστικό. Τὸ δικό μας τὸ λαγουδάκι δὲν βιάζεται πολὺ· συλλογίζεται τὸ γλέντι τῆς ἐρχομένης βραδυᾶς καί, ἀπὸ τὴν χαρὰ του, κάμνει μιά τοῦμπα.

Μπάμ! μιά τουφεκία. Τὸ λαγουδάκι εἶνε ξαπλωμένο ἐπάνω στὸ χιόνι, καὶ τὸ χιόνι ροδοκοκκινίζει ἀπὸ τὸ αἷμα. Τὰ ποδαράκια του σπαράζουν, καὶ μὲ τοὺς σπασμούς τῶν ἀνατινάσσων πάλιν τὸ χιόνι, δια τελευταίαν φθάν' ὕστερα κοκκαλιώνουν... Τὸ λαγουδάκι μας δὲν θὰ ξαναπαίξῃ στὸ ἀλῆνε τοῦ δάσους, μὲ τὸ φέγγος τῆς σελήνης.

Τὰ ἄσπρα σβένουν, χάνεται τὸ φεγγάρι, καὶ ὁ άνεμος θρηγνεῖ λυπητερά στὸ δάσος, καθὼς περνᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλαδιά τῶν πεύκων.

(Μίμησις) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

ΕΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΓΑΤΩΝ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. ΦΕΥΓΙΟ ΑΛΛΑ-ΓΑΛΛΙΚΑ

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἡ πίκρα καὶ ἡ μελαγχολία τοῦ Μελάνη δια τὸν χωρισμὸν τοῦ ἀδελφοῦ του δὲν εἶχαν ὄρια. Τὸν ἐπίασε μάλιστα ἡ ἀρρώστια ἐκείνη τῆς μελαγχολίας, ποῦ λέγεται ἀγγλικά σπλήν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Μελάνης δὲν ἤξευρε ἀγγλικά, ἀπεφάσισε νὰ τὸ στρήψῃ... ἀλλὰ-γαλλικά, — ὅπως ἄκουε συχνὰ νὰ λένε πῶς κάμνουν οἱ ἄνθρωποι.

Ὁ Μελάνης, ὁ καίμενος, μὲ τὴν κουταμάρα του, τίποτε δὲν ἐφοβώτανε· ἔλεγε πῶς, ἀμα ἔβγαينه στὸ δρόμο, ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, εὐκολο θὰ ἦτανε νὰ εὐρῇ τὸ σπίτι τῆς Ἰσμήνης καὶ τὸ ἀγαπημένο του ἀδελφάκι, τὸν Γάλα...

Αὐτὸ τὸ σχέδιον, δὲν τὸν ἀφινε ἤσυγον, οὔτε ἡμέρα οὔτε νύχτα τὸ ἔλεγε καὶ τὸ ἐκαθοῦριζε μέσα του, καὶ ἐκαθοῦριζότανε κι' αὐτός, τὴν ὥρα ποῦ ἦτο ξαπλωμένος μὲ μισόκλειστα ματάκια, ἢ κουλουριασμένος ἐπάνω σὲ κανένα μαξιλάρι, καὶ πολλὰς φορὰς τοῦ ἐξέφευγε καμμιὰ φωνούλα μέσα στὸν ὕπνο του, ἀπὸ τὴν εὐχαριστήσιν...

Ἄν οἱ ποντικὸι ἐγνώριζαν πόσο λίγο τὸν ἐννοίαζε γιὰ νὰ τοὺς κυνηγήσῃ, γρηγόρα θὰ ἔπαιρναν θάρρος.

Ἦλθε ἓνας καρβουνιάρης... (Σελ. 52.)

Ἐπειδὴ ὁμως δὲν ἤξευραν τίποτε ἀπὸ τὰ σχέδια τοῦ Μελάνη, τὸν ἐβλεπαν κ' ἔτρεμαν. Δὲν ἐκοτοῦσαν πιά νὰ βροθῶν ἀπὸ τὰς τρύπες τῶν καὶ νὰ κάμουν ἱστορικὰς ἐρεῦνας εἰς τὰ παληόχαρτα τοῦ κυρίου Παλαιστομίδου.

Πολλὰς ποντικίνες μάλιστα ἐπήσαν τὰ παιδιὰ τοὺς κ' ἔκαμαν μετακόμισι σὲ ἄλλο σπίτι.

— Ναι, θὰ φύγω! ἔλεγε ἀπὸ μέσα του ὁ γατάκος μας. Ἐδῶ κανένας δὲν μ' ἀγαπᾷ. Ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ φύγω... θὰ πάω νὰ εὐρῶ τὸν Γάλα μου... αὐριο κι' ἄλλας!...

Ἄν καὶ ἦτανε βέβαιος ὅτι κανένας δὲν εἶχε τὴν ἐννοια του, οὔτε νὰ τὸν προσέχῃ οὔτε νὰ τὸν κρατήσῃ ἂν ἤθελε νὰ φύγῃ, ἢ καρδοῦλα του ὅμως ἐκτυποῦσε δυνατὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωί, καθὼς ἐτριγύριζε εἰς τὴν σκάλαν διὰ νὰ βρῇ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ξεφύγῃ ἔξω ἀπὸ τὴν ἐξώπορταν.

Ἡ εὐκαιρία αὐτὴ ἦλθε πολὺ γρηγόρα. Ἦλθε δηλαδὴ ἓνας καρβουνιάρης, φορτωμένος μ' ἓνα τσουβάκι κάρβουνα. Ὁ Μελάνης παρεμέρισε λιγάκι διὰ νὰ μὴ λερωθῇ ἀπὸ τὰ κάρβουνα, ἂν καὶ δὲν ἦτανε κανένας φόβος μήπως μαυρίσῃ ἀπὸ αὐτὰ, καί, ἐνῶ ἡ Ἀννέττα ἐφώναζε ἀπὸ ἐπάνω τοῦ καρβουνιάρη πῶς τῆς ἔλερονε τὴ σκάλα, μιά καὶ δυὸ ὁ Μελάνης μας δίνει μιά, καὶ πετιέται ἔξω εἰς τὸ πεζοδρόμιον.

Ἐνόμιζε ὁ ἄμοιρος πῶς ἦτον ἀρκετὸ νὰ πατήσῃ τὰ πόδια του εἰς τὸν δρόμον, γιὰ νὰ εὐρεθῇ ἀμέσως στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Πόσον ὅμως εὐρέθηκε γελασμένος καὶ τί ἐτράβηξε μὲ αὐτὸ τὸ φευγιὸ ἀλλὰ-γαλλικά.

(Ἔπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, τὸ ὄμοιον ἔτρωγαν κατὰ τὸ μεσημέρι, ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐμαζεῦθη εἰς τὸ σπίτι, καὶ δὲν ἔγινε λόγος παρὰ διὰ τὸ κοριτσάκι, ποῦ εὐρέθη εἰς τὸ χωράκι. Ἀνέβησαν ὅλοι εἰς τὴν γραμμὴν τὴν σκάλαν μὲ τὰς μύτες τῶν ποδιῶν, δεῖα νὰ το ἴδων.

Ἡ κυρία Τζᾶκ Χάρδου, ἡ ὁποία ἦτο γυναῖκα σαρανταπέντε ἐτῶν, ἰσχνή, ἐνεργητικὴ, αἰωνίως ἀπησχολημένη, εἶπεν ὅτι, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, τὸ παιδάκι δὲν εἶχε ζῶν. Οἱ ἄνδρες, ὁ Τζᾶκ καὶ ὁ υἱὸς του Τζῶμ, ἓνα παλιχάρι ἕως ἐκεῖ ἐπάνω, εἰκοσι ἐτῶν, ὁ περιφημότερος Κᾶου-μιτὸῦ ὅλης τῆς περιούχης, ἐκύτταξαν ἀμίλητοι ὁ πατέρας μὲ ἓν εἶδος οἰκτου σκεδᾶν φιλοστόργου· ὁ υἱὸς μὲ κάποιαν ἀδιαφορίαν.

Ἡ Μάγγη, ἡ μοναχοκόρη, ἡ μικρότερα ἀπὸ τὰ τέσσαρα παιδιὰ, δὲν ἤμποροῦσεν ἀπ' ἐναντίας νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια τῆς ἀπὸ τὴν Ἰουλιέτταν.

— Φαίνεται σὰν κοῦκλα! εἶπε μὲ ἓνα περιέργον κρᾶμα ἀδιαφέροντος καὶ περιφρονήσεως.

Ἡ Μάγγη δὲν εἶχεν ἀποκτήσῃ εἰς τὸν βίον τῆς παρὰ μίαν κοῦκλαν, μίαν μεγάλην κοῦκλαν μὲ κερένιο κεφάλι, μὲ τεράστια μάτια καὶ μακρὰ μαλλιά, ποῦ εἶχαν τοῦ λιναριοῦ τὸ χροῖμα.

Ἡ Μάγγη, αὐτὴ, δὲν ἐμοίαζε καθόλου μὲ κοῦκλαν. Ἦτο ἑνδεκα χρόνων, καὶ ἦτο πολὺ ὑψηλὴ διὰ τὴν ἡλικίαν τῆς. Τὰ πόδια τῆς, παραπολὺ ἰσχνά, τὰ μπράτσα τῆς, παραπολὺ μακρὰ, τὴν ἔκαμαν νὰ φαίνεται κάπως ἀδέξια ἢ σπασίς τοῦ σώματος τῆς ἢ τοῦ κακῆ, ὡς ἐὰν τὸ βάρος τῆς κεφαλῆς τῆς ἦτο παραπολὺ βαρὺ διὰ τὸν λιγνὸν λαμῶν τῆς καὶ τὸ λεπτὸν κοριτσοῖστικο σωματάκι τῆς, ποῦ εἶχε ψηλώσῃ παραπολὺ γρηγόρα. Ἄλλα τὸ πρόσωπον ἦτο ἄλλοκότως ἐλευστικόν, ὄχι εὐμορφον ἀκριβῶς, ἀλλὰ καλλίτερον παρὰ εὐμορφον. Εἶχε μεγάλα μάτια, σκοτεινόφαια, μὲ φρόδια πολὺ καμαρωτὰ, θαμνὴν τὴν χροίαν καὶ στόμα μεγάλο. Τὰ μαλλιά τῆς, βαθυκάστανα, χωρὶς νὰ εἶνε μαῦρα, ἦσαν αἰωνίως ἀκτένιστα καὶ ἀναμαλλίαιρα τῆς ἔπεφταν εἰς τὴν ράχιν, καὶ ἐσοῦραταν γύρω εἰς τὸ αὐτρχικόν τῆς μέτωπον. Ἦτο ἓνα ἡμίχριον κορίτσι, ταιριαστὸ εἰς τὸ πατρικόν τῆς ῥάντισσ, ὅπου ἔπαιρνε δρόμον καὶ ἀλώνιζεν, ὅπου τῆς ἐπάκνιζε, χωρὶς νὰ φοβᾷται τίποτε ἀνετρεφέτο μόνον τῆς, τὸ πολὺ περισσότερο παρ' ὅσον τὴν ἀνέτρεφον οἱ γονεῖς τῆς.

Τῆς ἐφάνη ἔξαφνα ὅτι θὰ ἦτο παραπολὺ διασκεδαστικὸν πρᾶγμα νὰ ἔχῃ ἓνα ζωητὰν παιγνίδι, μίαν κοῦκλαν ποῦ θὰ μιλοῦσε, καί, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνην, ἠθέλησε μὲ ὄλην τῆς τὴν δύναμιν νὰ βοηθήσῃ τὴν γιαιάκ τῆς νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἀρρωστήν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἔκαμαν τὸ ἔργον τῆς γιαιάκ διπλάσιως δυσκολώτερον, ἀλλὰ τόσον προθυμίαν ἐδείκνυεν, ὥστε δὲν ὑπῆρχε μέσον νὰ τὴν διώξω. Ἄλλως τε κανεὶς δὲν ἀντεστέκετο σοβαρῶς εἰς τὰ θελήματα τῆς Μάγγης, καὶ ἡ γιαιάκ τῆς ποῦ τὴν ἐλάτρευεν ὀλεγωτέρων ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους.

Ὅσον καιρὸν ἐκράτησεν ἡ ἀσθένεια, ὅλη ἡ οἰκογένεια εἶχε μεταπτώσεις ἀπὸ τὴν ἐλπίδα εἰς τὴν ἀπελπίσιν. Ὅσον ἔπερνοῦσαν αἱ ἡμέραι, περισσότερο ἐλησμονοῦσαν ὅτι τὸ παιδάκι ἐκεῖνο ἦτο ἔξω ἐπὶ τέλους. Ἄλλα καὶ αὐτὸ εἶχε συνήθειαν μὲ τὰ πρόσωπα ποῦ ἐβλεπε γύρω καὶ ἄφριε νὰ τὸ περιποιοῦνται, τόσον μάλιστα εὐκολώτερα, ὅσον μεγαλύτερα ἦτο ἡ ἀδυναμία του. Ἄλλα διαρκῶς ἐπαρμιλοῦσε τὸ παραλήρημα δὲν ἔπαυε, παρὰ διὰ νὰ κἀμῃ τόπον εἰς τόσον μεγάλην ἐξασθένειαν, ὥστε καὶ ἡ ἐλαχίστη κίνησις ἐγίνετο δύσκολα.

— Ἦθελα ὅμως νὰ ἤξευρα τί λέγει δταν ὄνειρεται καὶ φωνάζῃ, — εἶπε μίαν ἡμέραν ἡ Μάγγη, ἡ ὁποία εἶχε καθήσῃ ν' ἀκούσῃ, μὲ μεγάλην σοβαρότητα, τὰς κομμένας φράσεις, τὰ ἀσυνάρτητα λόγια τῆς Ἰουλιέττας.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἤθελα εἶπεν ἡ γιαιάκ. Ὅμιλεῖ ὅμως ξένην γλῶσσαν. Δὲν εἶνε Ἄμερικανόπουλο.

— Τὶ ἀστεῖο! ἐφώναζεν ἡ ἐγγονὴ τῆς πῶς γίνεται παιδί, καὶ νὰ μὴν εἶνε Ἄμερικανόπουλο;

Ἀπὸ ἐσπέρθη σοβαρώτατα, ἡ Μάγγη εἶπεν ἔξαφνα:

— Γιατί, ὅταν ὁ μπαμπᾶς εὐρήκεν αὐτὸ τὸ κοριτσάκι μέσα στ' ἀραποσίτια, δὲν ἦτανε πανσέληνος ἐκεῖνο τὸ βράδυ;

— Ναι, νομίζω.

— Λοιπὸν, εἶνε πῶς φανερό. Ἐπέσε, φαίνεται, ἀπὸ τὸ φεγγάρι, κ' ἐπληγώθηκε ὅταν ἐκτύπησε εἰς τὴν γῆν. Εἶνε ἀρκετὸς δρόμος ἀπὸ τὸ φεγγάρι ἕως τὴν γῆν!

Ἡ κυρία Χάρδου ἤρχισε νὰ γελά. Ἡ Μάγγη ὅμως δὲν ἐγελοῦσε. Εἶχεν εὐρη μίαν λύσιν διὰ τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσε ὅλους εἰς τὴν ἀπορίαν, καὶ ἔθεωροῦσεν αὐτὴν τὴν λύσιν τῆς ὡς ὀρθήν. Καὶ ἄνθρωποι: πολὺ μεγαλύτεροι ἀπὸ τὴν Μάγγην συχνὰ ἐπιμένουν, μὲ παθος ἐπίσης, διὰ τὰς λύσεις ποῦ νομίζουν ὅτι εὐρήκαν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. ΔΕΝ ΣΕΡΝΙ!

Ἦλθεν ὅμως ἡ ἡμέρα, ὅπου ἡ Ἰουλιέττα δὲν ἐπαρμιλήθη πλέον. Ἠσθάνετο τόσον ἀδυναμίαν, ὥστε ἡ προσπάθεια ποῦ ἔκαμνε διὰ νὰ παρακολουθήσῃ μίαν ἰδέαν ὑπερέβαινε τὰς δυνάμεις τῆς, ἀλλὰ τὸ συναίσθημα τῆς εὐεξίας τῆς ἦλθεν ἀπὸ μίαν ἡλιακὴν ἀκτίνα, ὅπου ἐχόρευε σκόνη λεπτή, ἀπὸ τὸν τρεμουλιασμά τῶν φύλλων μιάς ἀγραμπελῆς, ποῦ ἐστόλιζαν ὀλόγουρα τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο, ἀπὸ τὴν λευκότητα τῶν σινδῶνων τῆς.

Τῆς ἐφάνη ὅτι ἐξυπνοῦσεν ἀπὸ μακρὸν ἀνήσυγον ὕπνον, καὶ ἐκύτταξεν ὀλόγουρα τῆς μ' ἓν εἶδος ὀνηρῆς παρτεργείας. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο μόνη. Τὸ δωμάτιον ἦτο μικρὸν, ἀλλὰ γελαστόν. Ἄσπρες κουρτίνας ἦσαν κρεμασμένες εἰς τὸ παρά-

θυρον, καί, ἐπάνω εἰς τὴν διαφανὴ μουσελίαν, τὰ φύλλα, κινούμενα ἀπὸ τὸ ἀεράκι, ἐσκιαγραφοῦντο μ' ἓνα ἀστεϊότατον τρόπον. Οἱ τοῖχοι δὲν ἦσαν κῶν σκεπασμένοι μὲ πηλὸν καὶ ἀβεστοχορισμένοι τὸ συμπελεκημένον ξύλον ἦτο τὸ μόνον ὄλον του, καὶ χονδρὰ δοκάρια ἐστήριζαν ἐπάνω τὴν στέγη. Ἄλλα ἓνα κομμάτι, καὶ ἓνα τραπέζι: τῆς τουαλέττας ἦσαν φιλα-

Ἄνιθσαν ὅλοι εἰς τὴν γραμμὴν τὴν σκάλαν... (Σελ. 52, στ γ.)

ρέσκως σκεπασμένα μὲ ἄσπρη μουσελίαν, βαλμένην ἐπάνω εἰς τριανταφυλλιά στρωσίδια, ἐνῶ μίαν πολυθρόνα κουνιστὴ μὲ μαξιλαράκια φθαρμένα ἐσάλευεν ἀκόμη, σὰν νὰ εἶχε κάποιος σηκωθῇ ἀπὸ ἐκεῖ πρὸ ὀλίγου.

Ἀπὸ τὸ παρελθὸν ἡ Ἰουλιέττα δὲν εἶχε διατηρήσῃ καμμιάν ἀνάμνησιν. Ἐνας μεγάλος τοῖχος ἐχώριζε τὴν σημερινὴν ἀπὸ τὴν χθεσινὴν ζωὴν τῆς. Ἐνα πρᾶγμα ἤξευρε μόνον: ἦτον εὐμορφα μέσα στὸ κρεβάτακι τῆς, καὶ αὐτὸ τὴν εὐχαριστοῦσε. Ἐξαφνα, ἠσθάνθη ὅτι ἐπεινοῦσε ποῦ δὲ. Τότε, ἔβγαλε ἓνα παραπονοῦριον βογγητὸ, ποῦ ἐμοίαζε μὲ τὸ κλάμμα παιδιοῦ γεογεννήτου.

Ἐνα κοριτσάκι ἔτρεξε κοντὰ τῆς, καὶ ἡ Ἰουλιέττα τὸ ἐκύτταξε μὲ πολλὴν σοβαρότητα καὶ μὲ κάποιαν εὐχαριστήσιν κατόπιν ἐχαμονέλασε. Εἶχε τόσον ἀδυνατίαν κατὰ τὸ διάστημα τῆς μακρῆς τῆς

ασθενείας, ώστε το χαμόγελο εκείνο της έτραβούσε την επιδερμίδα της εις τα μαγουλά, και την έρριπιδνε, σαν να ήτο καμμία γρηούλα. Η Μαργγ, τρελλή από την χαράν, ήτο τόσο ευτυχής πού έβλεπεν επί τέλος μίαν λάμψιν του λογικού εις τα μάτια της ζωντανής κουλάς της, ώστε ήθελε να την πιάσ, στην άγκαλιά της και να την φιλήσ. Εφοβήθη όμως μήπως την σπασί, ή την πληγώσ, και δι' αυτό έφώναζε την γιαγιά της να τρέξη γρήγορα, κ' έχάιδευσέ με το μελα-

«Έπεσε από το φεγγάρι...» (Σελ. 53, στ. β')

χροινό και ήλιοκαμμένο χέρι της το κουρευμένο κεφαλάκι της άρρωστης. Τα ώραια χυροσόξανθα σγουρόμαλλα είχαν κοπῆ, από την άρχην της ασθενείας. Η κυρία Χάρδου έσβασε βιαστική, και ή Τουλιέττα την εκύτταζε πολλήν ώραν εις το πρόσωπον. Η παρουσία της της έφάνη φυσική. Μίσα εις την άγωνίαν των όνειρων της, εις το παραλήρημά της, είχε κάμη την γνωρίμιαν της γιαγιάς και της εγγονής. Όταν ή κυρία Χάρδου ήθελε να έγεινεν ένα φλυτζάνι με λίγο ζουμί από κοτόπουλο, έγέλασε λιγάκι από την ευχαριστήσιν της. «Ηθελε μόνον να ήτο περισσότερο».

—Κι' άλλο... έτραβίσιε.
(Έπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ
(Κατά το γαλλικόν της Κας Γωάννας Μαρξ).

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Καθώς στο δάσος το βαθύ,
μέσ' εμά πλατεί μου στήθια,
Που άγγίζει δάκτυλο Θεού,
λαλοῦν άπθόνια πλήθια,
Που το καθένα άνείπωτα
κι' άλλα τραγούδια ξερεί
Κι' ως άνεμόδατη βογγῆ
του άκωνού ή άνάβρα,
Σ' έμένα κύματα πυκνά
μακρουβούζουν μαύρα
Γιατ' είμαι δάσος και πουλί
και θάλασσα κι' άγέρι!

ΑΓΓΕΛΟΣ Θ. ΣΗΜΗΡΙΑΤΗΣ

ΟΔΗΓ' ΔΙ' ΟΔΑ

Δεκαετής άρχιμουσικός.

Τόν περασμένον Όκτώβριον, εις το Κρουσάλλινον Παλάτι του Λονδίνου, μία μεγάλη όρχήστρα από 5,000 μουσικούς διηθύνετο από ένα παιδάκι δέκα χρονών!

Ό τώσον πρώτος αὐτός άρχιμουσικός όνομάζεται Μάρξ Δαρέθσκις. «Ήμουν δεκαοκτώ μνηών—διηγείται ο ίδιος,—όταν ή μητέρα μου μ' έμάθανε να κρατώ τόν χρόνον. Πέντε χρονών, διηθούνα την πρώτην πρώτην μου όρχήστραν από 70 όργανα. Έκτεσε διηθούνα πολλές όρχήστρας εις όλην την Άγγλίαν. Έδωκα άπ' εἴς όλα τα μέρη τών διαφόρων όργανων, και με την αλλήθειαν δέν ειξέθω κ' εγώ πώς μου συνέβη αυτό, διότι πραγματικώς ποτέ μου δέν έσπούδασα τίποτε. Φαίνεται ότι το έχω εκ φύσεως.»

Νέα παιγνίδια της συναναστροφής.

Η μόδα των έρχεται από την Άγγλιαν, και εις εὐς πολὺ νόστιμα. Διασκεδάζον πολὺ με αυτά, μικροί και μεγάλοι, όταν εἶνε πολλὰ προσωπα συναγμένα εις μίαν αίθουσαν. Και εἶνε απλούστατα και εύκολάτατα.

Το πρώτον εἶνε ἕν είδος τυφλόμυγας. Ἀνάθουν ένα καντηλιέρι με κερί, και το τοποθετοῦν εις μέρος, όπου να εἰμπορῆ να στυσθῆ με ένα φύσημα. Το άγόρι ή το κορίτσι πού κάμνει την τυφλόμυγαν οδηγείται με δαμένα καλά τα μάτια, από ένα άλλο δωμάτιον και άφίγεται ελευθερον εις την αίθουσαν. Εκεί προσπαθεῖ να εἶρη το κερί και να το σβύσῃ μ' ένα φύσημα. Φανταζεσθε τώρα τα γέλια πού γίνονται, όταν τῶν τυφλόμυγα φυσῆ την φαλάκραν κανενός σοδαροῦ κυρίου ή τῆν μύτην καμμίας μικρούλας, τῆν όποιαν παίρνει γιά κερί...

Το δεύτερον παίζεται ως εξής: Ἐνδύουν μυστικά, από την κορυφήν εἰς τα νύχια, με μεγάλας παλαιάς εφημερίδας δύο παιδάκια—ή και μεγαλύτερα—και έπειτα τα φέρουν και τα καθίζουν εις το μέρος της αίθουσης, δίπλα-δίπλα, εις δύο καρέκλες. Από τα εφημερίδοπαῖδα αυτά δέν διακρίνονται τίποτε άλλο παρά τα μάτια των από δύο τρυπούλες, πού ανοίγονται εις την χαρτινήν καλύπτραν τῆς κεφαλῆς. Τότε ένας-ένας από τους παιζόντας πλησιάζει με ένα κερί στο χέρι, και προσπαθεῖ, από τα μάτια μόνον, να γνωρίσῃ ποιον εἶνε το ένα εφημερίδοπαῖδο και ποιον το άλλο. Ό διευθύνων το παιγνίδι σημειώνει τα αποτελέσματα. Έγνωσται ότι τα εφημερίδοπαῖδα κάθονται σοδαρά και άμιλητα, οι άλλοι όμως δέν μένουν διόλου σοδαροί με το θέαμά των, και τα γέλια παίρνουν και δίγουν...

Κουρείς... μαθηταί.

Ό διευθυντής ενός ιδιωτικού σχολείου εις το Λονδίνον, ξέφυτος Άγγλος, δέν άρκεῖται μόνον να παραγγίλῃ τους εγκεφάλους τών μαθητῶν του με θεωρητικὰς επιστημονικὰς γνώσεις. Ζητεῖ πρό παντός να τους κάμην πρακτικούς ανθρώπους, να γυμνάσῃ και τα χέρια των εις την εργασίαν.

Πρός τόν σκοπόν τούτον τους βάζει και εκλέγουν μίαν τέχνην ο καθένας, από τα πρώτα εἶη της μαθητείας των. Εξήντα λοιπόν μαθηταί ήθελαν να μάθουν την ευγενή τέχνην του κουρέως, και ή επιθυμία των έγινε. Διδάσκαλοι ειδικοί τους έμάθσαν εις τα μυστήρια της κουρευτικής τέχνης.

Τώσον μέλιστα προόδευσαν, ώστε ο διευθυντής διωργάνωσεν εσχάτως ένα περιεργον διαγωνισμόν, διά τόν όποτον έκαμαν πολλόν λόγον αι εφημερίδες του Λονδίνου. Εἰς πανταίωσα κεφαλάκι του σχολείου παρεδόθησαν εις τους εξήντα μαθητευομένους κουρείς, οι όποτοι με τας κουρευτικὰς μηχανάς των ήρξισαν τόν θερισμόν των τριχῶν. Νικητής του διαγωνισμοῦ άνεκηρύχθη ένας μαθητής, ο όποτος, εις διάστημα 45 λεπτῶν της ώρας, ήδυνήθη να παρουσιάσῃ εις την έλλανδικήν επιτροπήν 15 κranία τελείως κουρευμένα με την μηχανήν, ήτοι ἕν εις τα τρία λεπτά. Και με άμυνον άν εδούλευεν ή μηχανή του, δέν θα έπρόφθαιεν τώσον γρήγορα!

Διά το συνάχι.

Όσον και ἕν κατηγοροῦν τα παλαιά γιαντροσόφια, πολλά εξακολουθοῦν να εφαρμόζονται και θεραπεύουν τόν κόσμον. Ἐν από αυτά το μεταχειρίζονται εις την Γαλλιαν, και εἶνε ένα κ' ένα διά το συνάχι.

Παίρνετε το βράδυ, πριν πέσετε εις το κρεβάτι, ένα φλυτζάνι γάλα παραπολύ ζεστό, εις το όποτον, άφου ρίψετε ένα κομματά ζάχαριν καμμένην, βουτάτε, δύο ή τρεις φορές, ένα σιδερο κοκκισμένο στη φωτιά.

Κατόπι προσθέτετε ένα κουτάλι δυνατό ραμί, και δέν θ' άργήσετε να κομψήθητε ζεστοκοπημένα, —το όποτον εἶνε σημεῖον ότι ή θεραπεία δέν θ' άργήσῃ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Α. ΓΕΩΡΓΑΝΑΣ
υπό το ψευδώνυμον 'Ενδοξόν Μεσολόγγιον
τυχών Ἄθρου Βραβείου
[Ίδε Διάπλασιν 1905, σελ. 375.]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό Διδάσκαλος: — Διατί αι παρά τους Προπαικούς εύρισκόμενα ζώνα καλοῦνται εβρατοί;

Ό Μαθητής: — Διότι έχουν καλά Κράτη!

Έστίαῖ από του Διδασκάλου

Το Χειμῶναρνον κοιμάται. Ό Δικέφαλος Άετός πηγαίνει σιγά-σιγά, το έξυπνά και τού λέγει:

—Θέλεις να σ' έξυπνήσω ή όχι;
Έστίαῖ από του Ύπερ Παταῖος

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΑΥΡΙΟΝ

(15 Ιανουαρίου) λίγη και ή τελευταία προθεσμία τών εγγραφῶν και τών άνανεώσεων με δικαίωμα Λαχείου και Μετοχής. Παρά τας άλλη δέν θα δοθῆ. Έως άδριον λοιπόν το βράδυ θα περιμένο τους ἕν Ἀθήνας φίλους μου τους δέ εκ τών επαρχιῶν και εκ τῶν έξωτερικῶν, θα περιμένο εἰς να ληφθῶν αι συστήματα επιστολαί ή αι ταχ. επισταγαί, αι παραδοθησονται εις το ταχυδρομείον σοτά και την 15 Ιανουαρίου. Αὐτεῖ μόνον θα πάρουν άριθμόν Λαχείου. Οι άλλοι... θ' εἰμένουν διά του χρόνου.

Όσον άφορῆ τώρα την Μετοχήν, δέν υπόσχρημαι ἕτι θα πάρουν ἄλλοι σοτά θα εγγραφοῦν ή θάναυσῶσιν εντός της προθεσμίας. Διότι ο άριθμός τών χιλίων πιθανόν να συμπληρωθῆ ενωρίτερα. Πρό άλλου έδωσα την ἕπ' άρῶν 800 Μετοχήν. Έσπε θα δοθῶν ακόμη σορακν ἄλλα 200, εἰς ἕν άριθμός τών εντός της προθεσμίας εγγραφοσημένων εἰμπορεῖ να εἶνε και τριπλάσιος.

Έδωε εις τους νέους Πειραιώτας! Οι μαθηταί των δύο άνωτέρων τάσεων του Γυμνασίου, την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, διηρέθησαν εις όμίλους και έφαλαν τόν Ἄη Βασιλῆ εις τα σπίτια και εις τα καταστήματα, ὑπερ της Μακεδονίας. Ένας τέτοιος όμιλος απέστειλε από τόν Ἀμύριον Γελοποποιόν, τόν Δευκοκίμαντον Αἰγιαλόν, τῶ Ἐνδοξόν Μεσολόγγιον και τῶ Ἐρσθρόν Προσωπαίον, οι όποτοι από το πρωί εἰς το απόγευμα, χωρίς να φῆνε διόλου, εμάζευταν μόνον αὐτοί 260 δραμῆς. Γι εἰσπράξεῖς ἕν γένην ανήλθον εις 800 δραμῆς, αι όποται παρεδόθησαν εις τόν Μητροπολίτην. Τι καλά ἕν εἰμποῦντο τους Πειραιώτας όλων τῶν Γυμνασίων οι μαθηταί! Και 50 γυλιδες ήμποροῦσαν να μαζευθοῦν εις μίαν ήμέραν.

Ἐνεκρά ἦν και ανέχτησεν, απολαυία και εύρέθη... Έυερετε ποία; Η φίλη μου Τόμωρς [EE], ή όποται έκαμε να μου γράψῃ ένα δολοκλήρον χρόνον! Ἄλλα πόσον το μετενόησε, και πόσον φαίνεται αποφασισμένη να μη τῶ ξανακίμη! Δι' αυτό ή χαρά μου εἶνε μεγάλη. Θα έσπαζα εύχαριστως τίν σιτευτόν μίσγον. εἰαν τόν εἶχα.

Ψαζία, βέπει, έπέρασε την Πρωτοχρονιά σου, Διακριθείου Ἀσκακίας [EE]. Ἄφου έρωτες και δια τῆν ιδιότην μου, ίδου: Ἐγώ τῆν έπέστα ματί σας. Ἐδίδασκα δηλαδή τα πρωτοχρονιάτικα γράμματα σας. Και ήθελα καλύτεραν διασκέδασιν.

Να κ' ένας άλλος δραστήριος: Ό Φρά-Διάβολος, ο όποιος διέθεσε και τα τέσσαρα κουπῶνια της Μετοχής του, και μέλιστα επρημηθεύθη και άλλην Μετοχήν, με την ελπίδα να διαθέσῃ και άλλα τέσσαρα. Μου παραγγίλει δέ και του έστειλε δια τα τέσσαρα κουπῶνια της πρώτης, 1 δέσμην Μικρών Μυστικῶν, 1 σῆμα Διαπλάσεως και 1 φακέλλον Χάρτου Ἀύσεων, όλα αυτά δωρεάν, εκτός μίας Ἄγγελιας του από 60 λέξεις. τῆν όποιαν του εδωκα εἰσέσῃτα επίσης δωρεάν. Αὐτά χαρίζει μία Μετοχή.

Ἐγνωσται όμως ότι ἕν ο Φρά-Διάβολος δέν ήθελε να πάρῃ ταναπέρω, ήμποροῦσε εἰξαιρετα ναναεώσῃ τῆν συνδρομήν του δια το εἰσόμενον έτος. Το άκούτε σοτά μ' ερατήσατε; Όποιος κατορθώσῃ να διαθέσῃ και τα 4 κουπῶνια της Μετοχής του αποτελεσματικῶς, —με τους όρους δηλαδή πού γράφει επάνω της Μετοχής,—άναγεῖναι τῆν συνδρομήν του δια το εἰσόμενον έτος χωρίς να πληρωσῃ τίποτε. Και αὐτός εἶνε κυρίως ο σκοπός της Μετοχής. Σίγησ [EE], θα χαρῶ πάρα πολὺ να εἰ-

θῆς εις τας Ἀθήνας και να σε γνωρίσω. Με γεία ή φωτογραφική μηχανή και σου εδωκαί προδους μέχρι Ἄ βραβείου εις τόν Διαγωνισμόν μας. Τι δυσκολία σου παρουσιάζει ο Διαγωνισμός τών Μ. Μυστικῶν; Δέν πιστεῖται δα να εἶνε άνυπερήλυτοι!

Πόσα ώραια δωρα έλαβα την πρωτοχρονιάν το Ίουαφές Ἄσιν [EE]! Βιβλιοθήκην καρδένιαν, κορινθίς. άγαλαματάκια, βαζιλκία, κοσμηματα, βιβλία και... ένα σωρό εύχες. Και του χρόνου λοιπόν, και θερμά συγχαρητήρια δια τα Αιγυπτιακά και τα Κινεζικά γράμματα... ἕν και τέτοια ξερω κ' εγώ...

Από την χαριτωμένην, εἰμετρον και πειρην επιστολήν του Δευκοκίμαντον Αἰγιαλῶ [EE], άπασπῶ τα εξής περι τών πατριωτικῶν καλάντων τών μαθητῶν του Πειραιῶς: «Διά το πῶς τα ελέγαμε δέν θα σου πῶ πολλά ἕν πρώταις δέν ελέγαμε τίποτε... τα όργανα μόνον τα ελεγα. Πρό μεσημέριας έπαίξαμε μόνο μανδολίνο, κιθάρα, ντέφι, ψαροβιολικα κτλ. Το απόγευμα όμως έπαίξαμε και με την κοιλία μας... ταμπουρά, διότι το μεσημέρι δια να μη διακοφώμεν, δέν έπήγαμε εις το σπίτι να φάμε, ἕν κ' εράγαμε επάνους (2 μερίδας ο καθένας) και λόγους (4 μερίδας)».

Βεβαίως, Αἰθέριον Πλάσμα [E], αι ανανεώσεις εἶνε σχετικῶς ολιγώτεροι, διότι οι περισσότεροι αλλάζουν ψευδώνυμον. Μην ανησυχῆς όμως, διότι γρήγορα τα άγνωστα ψευδώνυμα δα γίνουν γνωστά και αγαπητά εις τόν κύκλον μας, όπως ήσαν και τα προηγούμενα.

Ό Δικηγόρος της Νεολαίας [EE] και ο Δικηγόρος τών Συνδρομητῶν επρημηθεύθησαν ναυτικά καπέλα με ταινίας αι όποται γράφουν επάνω ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ. Φαντάζεσθε με τι καμάρη τα φοροῦν! Ἄλλ' ἕτι δέν φαντάζεσθε εἶνε τα βράσανά των εἰς να το κατορθώσουν διότι οι πιλοπῶλοι τους εγελούσαν από ήμέρας εις ήμέρας να κενθῶσιν ταινίας μόνου των δέν ήξευραν, εἰς ότου εἶδαν την εἰδωπαίτην του κ. Μωραλτου, κ' έπήγαν εκεί και ήγγράσαν. Δέξα σοι ο Θεός, τα βράσανα ετελείωσαν! ο δε Δικηγόρος της Νεολαίας με το καπέλο του και με το Σῆμα του, εἶνε τώρα πλέον... ο τελειότερος συνδρομητής.

Σχετικῶς με το ζήτημα των άγοριῶν και κοριτσιῶν, ή Ἄγκυρα της Σωτηρίας [EE], ύμολογεῖ ότι τα περισσότερα βραβεία τα παίρνουν άγόρια, αλλά λέγει ότι αὐτο εἶνε φυσικῶτατον, διότι τα άγόρια του κύκλου μας εἶνε και περισσότερα και μεγαλύτερα από τα κορίτσια. —Περισσότερα ίσως μεγαλύτερα δέν πιστεῖται. —Και ή Κυρία Σιαροφλόστρα [EE] μου γράφει δια το ζήτημα αὐτό πολλά και ώραια. Νομίζω όμως ότι δέν έχουν τῆν θεσιν των, διότι κανείς δέν εἶπεν ότι ή γυνή εἶνε κατωτέρα του άνδρός. Τις ψέγει τῶν Ηρακλῆα!

Μετα μεγάλης μου χαρῆς σῆς αναγγέλλω τῆν ἔδωσιν νέου Μικροῦ Συλλόγου ἐν Ἀθῆναις, της «Νίκης», ο όποιος φαίνεται ότι θα κάμη θαύματα. Διά τας λεπτομερείας σῆς παραπέμπω εις τῆν κατωτέρω δημοσιευομένην άγγελίαν. Ἐγώ εύχαριστῶ θερμῶς τους αγαπητούς μου φίλους, οι όποτοι θα εργασθοῦν δια παντός μέσου ὑπερ της διαδόσεως του περιδικου μας.

Μία φίλη μου μου έστειλε οκτώ δραχμῆς χωρίς να υπογράφεται με το όνομά της, αλλά μόνον με το ψευδώνυμον Ἀγνή Καρδία, Παιά εἶνε; τῆν παρακαλώ να μου γράψῃ. Έχει καλῶς Ἑλληνική Καρδία [EE]. Τώρα εἰμεθα σύμφωνοι εντέλως.

Ψαζία επισταλάς μου έστειλαν αὐτήν την εβδομάδα και αι εξής: Ἐλευκινός Παρθένος [EE], Τολιμηός Θαλασσοπόρος [E], Γλυκό Φιλάνο [EEE], Λάτσης του Ἀπειρου [EEE], Ἄγγελος του Ἐλέους [E], Ναυτο-

πούλα του Μεσολόγγιου [EE], Ἑλληνικός Παιάν [E] και Δούκισσα τών Σαλώνων [EE].

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Παύουν μέχρι της 30 Νοεμβριου 1906. Όσα ψευδώνυμα ακολουθοῦνται από α, άνήκουν εις άγόρια και δσα ακολουθοῦνται από κ, άνήκουν εις κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Φεγγαρόπαῖδο, α, (...βεβαίως, εις τ' Αποτελέσματα θα συμπεριληφθῆ) Ἐσπερινός Ρευβασμός, α. (I. M. K. αὐτό εἰξίλεξα σ' εύχαριστῶ δι' οσα γράφεις) Ἀθῶν της Ἐρσθου, α. (T. N. αὐτό εἰξίλεξα [EE] δια την ώραιαν επιστολήν) Ὀνειρον Παρθένου, κ. (χωρίς άρχικά, κατά την επιθυμίαν σου, και χωρίς το μῆς, το όποτον νομίζω ότι περιττεῖται εις τα Μ. Μυστικά θέτα ως ανώτατον δρον τῶν δεκαπεντασάλλων στίχων και δι' τας δεκαπέντε συλλαβας, διότι ένας δεκαπεντασάλλος εἰμπορεῖ να εἶχῃ και δεκαεπτά και δεκαοκτώ συλλαβας, αι όποται με τας συνήθεις μετροῦνται ως δεκαπέντε) Μοσική, κ. (P. A.) Ζωηρόν Φῶς, α. (B. Γ. αὐτό βεβαίως θα προτιμῆς και σὺ) Διαβατικῶν Περιστροφῶν. α. (+) Ρομφαία του Ἄδου α. (A. Γ. σου εγγίονα το πρώτον και το καλλίτερον νομίζω ότι δια να εἶσαι άσφαλῆ, δέν πρέπει ποτέ να διδῆς συλλάδια επί πιστώσει) Ἄγθος της Εὐαισθησίας, κ. (I. A. X. δέν εἶνε λόγος αὐτός δια να δωρασθηθῶ εναντιον σου ἀρκῆ το ότι προσπατεῖς [E] δια την καλογραμμένην επιστολήν) Μέλλουσα Δόξα, κ. (A. T. πολὺ μου άρεσει το ψευδώνυμόν σου) Αἰγυπτιακή Βοράνα, α. (E. M.) Ἄν Κολοῦδας Πάτερως, α. (M. Σ.) Στουρατικός, α. (Θ. Z.) Ἰωάννα Δ' Ἄρκ, κ. (A. K. X. φαντάζεσθε πόσον θα Δουποῦμαι κ' εγώ ἕν έμενες εις την πρώτην σου άπόφασιν σ' εύχαριστῶ πολὺ δια τας ευεργετίας [EE] δια την χαριτωμένην επιστολήν) ο κ. Σημηριώτης εἶνε τώρα εις τῆν Κων)πολιν) Καλλιπῶ, κ. (***) Δούκισσα της Πλακεντίας, α. (***) Κῦ νειον Ἄσκη, κ. (Σ.) Πολυθέληγης Νεότης, α. (A. A. A.) Ἐθνηκή Ἄμυνα, κ. (K. K.) Ἀμύριος Ἐσθνομογράφος, α. (+A-). Ἐρσθρόν Τείχος, α. (E. I. K.) Ἰόρα του Ὀμήρου, κ. (Σ. Π.) Οὐτις, α. (O.) και Ἄγνωστος Πόδος, α. (N. A. K.)

Αναρτώσεις Ψευδώνυμων: Πτερωτή Καρδία, α. Δημόδοκος, α. Σίγητος, α. Ἐθνηκόν Ὀνειρον, κ. Τόμωρς, κ. Ἀειθεός, α. Ἀρχιμάνιος, α. Ἄσκη Διδασίας Νυκτός, κ. Νόμο, κ. Βαυιλία, κ. Νοσταλγός της Θαλάσσης, α. Παρηγοσός Ἄγγελος, κ. Σπύρο Μονάχο, α. Πατατρῶν, α. Κίτρο Ντόμινο, κ.

Μικρά Μυστικά Ἐσθνομοῦν ν' αναρτώσῃ: ο Ἑλληνικός Παιάν με τόν Δευκοκίμαντον Αἰγιαλόν, Ὀνειρον της Πατριδος, Χρυσόν Μόσχον και Κνανοφθαλμόν Ἑλληνοπούλαν—ο Ναυτοπαις του Σουροφ με τόν Ανέραρον Ἄσιν, Κρηδῆν, Τρελλήν Ψυχήν και Ὀνειροπόλον της Δόξης—ο Πόλιμω Σιδάργδος με την Ἀπειρον Νίκαν και Ἄφροσπεφανομένο Κύμα—ο Ρυολέτιος με την Κυρία Σιαροφλόστρα—το Αἰδέσσορ Πλάσμα μετῆν Δούκισσαν τών Σαλώνων, Ἄγγελου τῶν Ἐλέους, Ὀνειροπόλον της Δόξης και Μέλλουσα Διπλωμάτην—Ἀντίβας ο Καρχηδόνιος με τόν Ἄλταρη, Ἐρσθρόν Προσωπαίον, Νυκτοκόρκα, Ἄφροσπεφανομένο Κύμα και Ἄρραφον της Σωτηρίας—η Νεγάδα τῶν Ἄράφων με τόν Κνανόν Σηήλαον, Λάτριδα του Ὀραλου, Ροδλαν και Ἐνωσιν—ο Φλοσφός της Θαλάσσης με το Συληρόν Παρελθόν, Αἰδέσσορ Πλάσμα, Νύκτα της Καστέλλας, Χρυσόν Σηήλαον

καὶ Παγομένην Φλόγα· — ἡ Πρωτοῦ Καρδία μετὸν Δοσὸν Φιλίας, Μαύρον Ἄστρον Κρυστάλλινον Σημίαιον, Νύκτα τῆς Κασιπέλλης καὶ Μικρὸν Σαλπικρινήν — ἡ Κυρία Σκαρφαλόστρα μετὸ Ἀρκάδι τῆς Τριανταφυλλίας, Κυανόφθαλλον Ἑλληνοπούλιον, Ἀφροσπεραγομένο Κόμα, Παγομένην Φλόγα καὶ Κρυστάλλινον Σημίαιον. — ὁ Διέφυλος Ἄστρος μετὸ Σεντιμεμένο Ἑλληνοπούλιον, Γόνδολαν τῆς Βενετίας, Σημίαιον τοῦ Φωτός, Φαῖ-Διάβολον καὶ Ἱερολογίτην — ἡ Ἐθνικὴ Σημίαια μετὸν Φλοισβον τῆς Θαλάσσης — τὸ Γλυκὸ Φιλία μετὸ Ἄνθος τῆς Ἐλευθερίας, Ἄστρον τῆς Ἐλευθερίας, Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας, Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας καὶ Αἰθέριον Πλάσμα.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Ζακχαρίου (ἐστάλησαν δια σ' εὐχαριστώ πολύ διὰ τὴν φιλικὴν φροντίδα· σήμερον ἐγχερίνω ψευδώνυμον τῆς φίλης μας) Ἐθνικὸν Ὑμνον ([EE], x' ἐγὼ περιμένο πολλά ἀπὸ μίαν καλὴν θέλησιν συνδυασμένην μ' ἐνεργητικότητα) Ἀφροσπεραγομένο Κόμα ([E], σ' εὐχαριστώ πολύ διὰ τὸ Πρωτοχρονιάτικο ἐσπένδιωμα) Ἐθνικὴν Σημίαιον (ἡ ὅποια ἐπέφυλον καὶ τὸ Ζῶν κοῦδριν τῆς Μετοχῆς τῆς) Διέφυλον Ἄστρον, Ἡρωικὸν Ἀρκάδι ([E], αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν σ' εὐχαριστώ πολύ δι' ὅσα γράφεις) Φλοισβον τῆς Θαλάσσης ([E], ὁ ὅποιος ὑποφέρει ἀπὸ δεινῆν... διακλασιτίδα) Πρωτοῦ Καρδία ([EE] πολύ μοῦ ἤρσαν αἱ γελοιογραφίαι σου) Μικρὸν Κεφαλλῆνα ([E] εἶδες βεβαίως τὸ ψευδώνυμόν σου· εὐχαριστώ πολύ διὰ τοὺς στίχους) Δέσποιναν Α. Χ. (εὐχαριστώ διὰ τὸ ὄραϊον δελτάριον λὲς καὶ τὸ ἤξερον ὁ κ. Φαίδων, ποὺ γράφει σήμερον περὶ ἐκδρομῶν) Ὁραῖον Τενοῦδα ([E] διὰ τὴν ὄραϊον πρῶτην ἐπιστολὴν γράφει μοι συχνά καὶ μὴ διαστάξῃς) Δεσφαικὸν Ἄνθος ([E], ὅσα ἐδικά-βασα ὡς τώρα ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Βέρν, τὰ τελευταῖα, δὲν μοῦ ἐφάνησαν κατάλληλα διὰ τὸ περιοδικὸν μας δι' αὐτὸ, εἶδες, ἐπρότιμα ἀλλὰ δὲν γνωρίζω ἂν καὶ ποῦ ὑπάρχουν τό-μοι α' Ἐβδομάδος) Λίτιαν Κ. (εὐχαριστώ πολύ· εὐχομαι νὰ γίνῃ ἐντελὴς καλὰ ἡ μη-τέρα) Μαρίαν Α., Λήθην (ἐστεῖλα) Βε-λαιρίαν τὸν Δέσφιν (ἐλήφθησαν) Ἄστρον Αἰθρίας Νυκτός, Ἀρχιζέλιον (ἐστεῖλα τὸ δῶρον σου ἐκ νέου) Σπύριτο Μονάχο κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς λαβα μετὰ τὴν 8 Ἰανουαρίου ὑπέκνησας εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)
Τόμοι 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 22, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894 - 1905)
Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται:
"Ἄδειος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσόδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκάστος τιμᾶται:
"Ἄδειος φρ. 7. Χρυσόδ. φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Φεβρουαρίου
[Ὁ γάρησ τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον τὰ γράφει τὸς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖ μὲς εἰς φανή-λους, ὧν ἑκάστος παρῆσει 20 φύλλα καὶ τμήματα φρ. 1.]

79. Δεξιόγρφος.
Ἐὰν στερεῖσαι, φίλε μου, τοῦ πρώτου, δὲν
[ἴδ' μ' εὐρησ
Κωφὸς ἂν ἴσται, τάλλο μου βεβαίως δὲν εἶ-
[ξέφυεις.
Καὶ τώρα, ἂν ἀμφοτέρα μετὸ τὴν συγκολλ-
[λήσῃς,
Γνωστὸν ἀρχαῖον ποιητὴν ἐξ Ἄδου θάνα-
[στήσῃς
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατατρίου

80. Συλλαβογρφος.
Τὸ πρῶτον μοι ὑποθέτει,
Γράμμα τὸ δευτέρον μου,
Μία μετοχὴ τὸ τρίτον,
Καὶ στρατηγὸς τὸ σὺνάλόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρεως

81. Ἀναγραμματισμός.
Συγγάνεις μετὸ πληρόνεις,
Κεῖ ὀλίγον τε θυμῶνεις...
Ἄν μίναγραμματισῆς,
Στὰ φάρια νὰ ζητήσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημίαιας τοῦ Φωτός

82. Μωσαϊκόν.
Γράμματα σοῦ δανείζομαι, ἐπίρρημα νὰ κήνης:
Ὁ Περικλῆς ὁ Φατούλης, ἐγὼ κ' ὁ Μπαρ-
[μπαγιάννης.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀρισταίδου

**83. Τρίγωνον κεκρυμμένον καὶ ἀντε-
στραμμένον.**
* * * * * 1.—Ἐν τῷ οὐρανῷ διαφόρου
* * * * * μέγεθους ἀστέρες ὑπάρχουν.
* * * * * 2.—Ὁ φίλος σὲ μίαν ὥρα,
* * * * * ἀξίζει μία χώρα.
* * * * * 3.—Ἀναπτο τὸ λοχναρί σου,
* * * * * προτοῦ νὰ σ' εὐρη νύχτα.
4.—Ἐνθ' διδάσκεις, κωνθάνεις.
5.—Ἐγγνώμων γίγναι.
6.—Νόει καὶ τότε πράττει.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοπεργόου Ὀνείρου

84—85. Μεταμορφώσεις.
1.—Ἡ ὄχθη διὰ 10 μεταμορ. νὰ γίνῃ καλή.
2.—Ἡ λίμνη διὰ 12 μεταμορ. νὰ γίνῃ νῆσος.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διακωνίσσης Ἀρσασιεῶδος

86. Ἐρώτησις.
Εἰς ἓνα σπίτι ζοῦν: δύο μητέρες, δύο πα-
τέρες, εἰς γαμβρός, εἰς πενθερός, μία πενθερά,
εἰς πάππος, μία μᾶμμη, τέσσαρα τέκνα καὶ
τρεις ἔγγονοι. Πόσοι ἐν οἴῳ;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγαλοκρητικῆς Φόσεως

87. Διπλῆ ἀκροστιχίς.
Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν χώραν τῆς Ἑυρωπαϊκῆς Τουρ-
κίας, τὰ δὲ δευτέρα μέγα πηχῶν:
1. Μόσσα. 2. Θεά. 3. Χώρα τῆς Ἑλλά-
δος. 4. Πηγὸν Ἰνδικόν, 5. Αρχαῖος ποιητῆς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δροσολούστου Νυκτός

88. Φωνηεντόλιον.
π-μχρ-πδ-μίνγ-τν-λι
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰμίλιου Παύλου

89. Γρίφος.
οἶκοι
οἶκοι 13 οἶκοι   τόνε
οἶκοι δόλου οἶκοι   θ   λινόν.
οἶκοι
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εθμίου

90. Μαρικὴ Εἰκόνα.

— Τὴ πασαρία εἶνε αὐτὴ ἀπέξω ἀπὸ τὸ σπῆτι μου; Ποῦ εἶνε, παρακαλῶ, ὁ φόλας;

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 47 καὶ 49
559. Σοκία (σὺ, Κέα). — 530. Στατήρ-
στήρ. — 531. Δέκα, δίδει 4=8', 5=ε',
20=x' καὶ 1=a')

532. ΣΟΥΝΙΟΝ 533—535. 1, Ἡ
ΜΟΝΑΧΟΝ Ἀδρά. 2, Ὁ ὀ-
ΣΦΥΡΙΟΝ στρος (Ἰετρος.) 3,
ΔΗΜΗΤΡΑ Ὁ Σολωμός. —
ΣΙΑΔΡΟΣ 536. ΠΙΘΟΣ, Ε-
ΜΙΔΑΝΟΝ ΛΑΙΑ, ΜΕΛΟΣ
ΑΡΑΧΩΒΑ (ΠΕΜΠτη, ΤΑΒ-
ως, ΘΑΛαία, ΟΙΟΣ

(ΣΑΣτιζω). — 537—541. Διὰ τῆς συλλαβῆς
ΠΗ: κόπη, κηβόν, ἀπηγῆς, κηλός, κηγή. —
543. Ὁ ἐν τῇ πίστει μένων ἐν τῷ θεῷ μένει
καὶ ὁ θεὸς ἐν αὐτῷ (ο ἐν τι-π' εἰς τι-μ'
ἐν ον - ἐν το θε - Ὁ με ν' - καὶ α θε - ὡς ἐν
αφ - τῷ.)

554. Ἀρωμα (Α, Ρῶ, μᾶ). — 545. Νίνος-
νάνος. — 546. Λάγνηος-Γαλγνήος. — 547. Μίδα.
548. ΠΟ-ΛΥ-ΒΙ-ΟΣ 549. ΙΑΠΕΤΟΣ
ΔΥ-ΣΙ-ΑΣ Α Α Ρ Ω
ΒΙ-ΑΣ ΠΑΙΝΙΟΣ
ΟΣ Ε Ν Α Σ
ΤΡΙΑΙΝΑ

550-552. 1, Τὸ ἄριστον.
2, Ὁ Κρείος (κρός). 3, Ο Ο Ν Ν
Τὸ θεῖον. — 553-555. 1, ΣΩΣΣΑΝΗ
Οἱ μαῦροι λαοὶ εἶνε ἀγριοί. 2, Ὁ χρόνος
εἶνε χροῖμα 3, Ἡ Κύπρος καὶ ἡ Λέρος εἶνε
νῆσοι. — 556. Διὰ τοῦ Α:

Κ Α Ι 557. Μῆ δις ἐπὶ τὸ
Α Π Α Σ αὐτό. — 558. ΑΘΗΝΑ-
Ι Α Σ Ω Ν ΛΕΡΟΣ (ἌΛυσος, ΘΕ-
Σ Ω Μ Α ανός, ἩΡωῆς, ΝΟΣος,
Ν Α Ι "ἌΣσος.) — (Ἄλλ' εἰς
εἰς θε. ἔνω Η-Ρ-εἰς

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἰδρῶθη ἐν Ἀθήναις Σάλλογος «Νικη»
Ἰ Σκοπὸς ἡ διάδοσις τῆς «Διαπλάσεως»
διὰ παντός μέσου. Πρόεδρος ἐλέγχῃ τοῦ Ἀ-
πίου, Ἀντιπρόεδρος Γλυκὸ Φιλία, Τα-
μίαιος Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας, Γραμματεῖς
Ὀνισροπόλος τῆς Δόξης καὶ Ὀλυμποςίτης.
Ἀδέσται μέλη πανταχόθεν. Ἀπειθουμένων κ.
Ραφαὴλ Ραφαήλ, δόδος Καπλαθῶν 5, Ἀ-
θήνας. (5'. — 16)

Ἡ ἑλλάξ ψευδώνυμον πρὸ πολλοῦ.
Γλωσσονομίαν (5'. — 16)